

Spørgsmaal. Thi jeg mener, ligesom der ogsaa menes fra andre Sider, at den nuværende Lovgivning ikke paabyder, at Retten uden videre skal undersøge, om vedkommende Parter have givet personligt Møde; men det kommer an paa, om vedkommende Modpart fordrer, at der skal føres Bevis i saa Henseende. Saaledes opfatter jeg ogsaa Plakaten af 1798, det er opfattet i samme Retning af Domstolene, og jeg mener heller ikke, det kan opfattes anderledes; men man mente nu, at det var rigtigt at gaa et Skridt videre, og det var dette, at Retten uden videre skulde undersøge og paae, at Parterne gave personligt Møde, naar de ikke havde lovligt Forsald. Jeg kunde nok have ønsket, at man var gaaet saa vidt, naar jeg var vis paa — men det er jeg ikke vis paa — at det ikke kunde medføre en anden Ulempe, den nemlig, at Sagerne vilde blive mere besværlige, end de hidtil have været paa dette Punkt, idet der saa skal føres Bevis for og undertiden en længere Forhandling om dette Spørgsmaal, saa man paa den ene Side taber det, man vinder paa den anden, thi man skal ikke ønske, at der kommer flere Formalitets-spørgsmaal frem angaaende Forligsløvgivningens Overholdelse, end der hidtil har været. Kan man paa den anden Side indskrænke disse Spørgsmaal noget, er det efter min Formening et Fremskridt, som jo Lovforslaget søger at gjøre. Det er denne Bestemmelse, der har vakt den største Strid mellem de to Thing, og jeg mener, man kan komme over dette Spørgsmaal, som er det største Strids-spørgsmaal derved, at man i Lovforslaget optager selve Bestemmelsen om Indskærping af personligt Møde, om end i forandrede Ord. Jeg har nok været opmærksom paa, at der i § 6, sidste Stykke, er optaget en Bestemmelse, henvisende til den nugældende Lov, som tilpligter til personligt Møde, men det er ikke nok; man maa optage selve Bestemmelserne i den her foreliggende Lov. Thi naar en Mand vil anlægge Sag, og han selv vil strive sin Forligssklage og ikke har de andre Love ved Haanden, kan det ikke ses, hvad der staar i disse Bestemmelser. Jeg mener, at det vil være rigtigt, at det optages i selve den foreliggende Lov. Paa den Maade, mener jeg, at man kan komme over dette Spørgsmaal.

Gaar jeg nu over til det Spørgsmaal, som omhandler Sagførernes Møde for Forligskommissionen, skal jeg ikke gaa vidtløstigt ind derpaa; det har jo været paa Omtale saa ofte. Jeg mener, at det var heldigst, at Sagførerne ikke fik Afgang til at møde ved

Forligsprøven. Jeg vil gjøre den Bemærkning, at jeg nok er opmærksom paa, at Sagførere kun faae Afgang til at møde i Forligskommissionen i Kjøbenhavn, naar Parterne have Forsald; men man veed jo ogsaa, hvorledes Forholdet er i Kjøbenhavn. Forholdet er jo nu dette, at Parterne maaste ikke i det halve Antal Tilfælde give personligt Møde; men Sagførerne lade møde ved En eller Anden, uden at der kommer Indsigelse. Hvorfor kommer der ikke Indsigelse fra Parten, naar Modparten ikke har givet personligt Møde, baade her i Kjøbenhavn og andre Steder? Ja derfor høre Sagførerne en ikke saa liden Skyld — jeg vil ikke kaste hele Skylden paa Sagførerne — idet det ikke anses for god Kontume mellem Sagførerne, naar de gjøre den Indsigelse gjældende, at Modparten ikke har givet personligt Møde. Det er kun, naar Parterne fordrer det, at det ster, ja selv i mange Tilfælde, hvor Parten fordrer personligt Møde og siger til Sagføreren: „Min Modpart har ikke givet personligt Møde til Forligsmægling; men jeg havde ønsket det, thi naar han havde givet Møde, haaber jeg, at vi havde kunnet opnaa Forlig“, svarer Sagføreren dertil: „Det har ingen Betydning, Forlig vilde heller ikke have været opnaaet alligevel. Det er ikke værd at have Procedure om den Ting. Lad os lade det ligge. Udsaldet bliver det samme.“ Jeg mener for mit Vedkommende, at man hellere burde lade § 5 udgaa. Thi naar der desværre ogsaa gjøres den Indbending gjældende specielt for Kjøbenhavns Vedkommende, at Sagerne ere saa mange, at der ikke kan ofres den Tid paa dem, som der gjøres i Provindserne og paa Landet, vil jeg gjerne indrømme dette; men saa burde vi afhjælpe denne Mangel ved at gaa frem paa anden Maade, derved nemlig, at man oprettede flere Forligskredse, saaledes at vedkommende Forligsmægler kan faae Tid til at behandle Sagerne saaledes, som det burde gjøres, og saaledes, at det kan overkommes. Nu vil jeg gjerne tro, at det ikke kan overkommes.

Lovforslagets § 2 omhandler Spørgsmaalet om de Tilfælde, som før skulde have været behandlede i Forligskommissionen, men nu skulle være fri dertil. Det er jo nu blevet indskrænket til kun at omfatte Kontra- og Kontinuations-spørgsmaal. Jeg havde helst ønsket, at de ogsaa vare komne for Forligskommissionen; men det er Noget, jeg lægger mindre Vægt paa efter den Affattelse, som § 4 har, idet Sagerne jo i de fleste Tilfælde, som der kan være Tale om ved Kontra- og Kontinuations-spørgsmaal, have været Gjens-stand for Forligsprøve, saa jeg skal ikke